

OMOWCA (14) sb m

Oba o oraz a jasne.

sg m N omowca (12). ◇ G omowce (1). ◇ pl D omowców (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

1. Ten, który szerzy niesprawdzone wiadomości, źle o kim mówi, bezpodstawnie ujmuje czci; plotkarz, potwarca, oszczerca; obtrectator *Mącz, Calep, Cn; detractor Mymer¹, Mącz, Cn; oblocutor, sussurrator Mącz, Cn; sussurro, traductor, vitiligator Mącz; maledicus Calep (13) : Detractor. Nachreger. Omowca. Mymer¹ 34v; Vitiligator, Przechyrá/ hańbiarz albo hániebnik/ omowcá/ Ízacownik. Mącz 499d; Zoilus proverbialiter Miaŝto wÍzelkiego złorzeczniká/ prziganicielá a omowce bywa bran. Mącz [513]a, 4b, 97b, 197c, 435d, 461d, 462b; Obtrectator maledictus, Ten ktori ŝlawi drugiego włáczá, omowcza. Calep 719b.*

W przeciwstawieniu: »omowca ... pochlebca« (1): Przetoż dofyć mądrze Dyogenes będąc pytány/ ktoraby beŝtya naŝrozy wkáŝilá. Odpowiedział: Ex feris obtrectator, ex circuribus adulator. Abowiem omowcá muŝi mieć po fobie iáká do tákowego ŝwego poŝtepku nienawiŝć/ do tego ktorego Íprawy Ízacuie. Lecż pochlebca bárziewy Ízkodzi pod ofobá przyiacielá? Phil G4.

omowca czyj [= przeciwko komu] (1): Homeri flagellum, hoc est oblocutor, Omowcá Homerufów. Mącz 157b.

Wyrażenie: »złofliwy omowca« (1): Defendere aliquem contra iniquos obtrectatores, Wítawyc ŝie zá kiem przeciwko złoflywym omowców. Mącz 80a.

2. Krytyk, ŝedzia; censor *Mącz [czego] (1) : Censores, Ofzacownik też Szacownik á Omowca luckich [!] obyczáyów. Mącz 47a.*

Synonimy: 1. hańbiarz, haniebnik, oszczerca, przyganiciel, szczekacz, uwłóczyciel, złorzecznik; 2. censor, oszacownik.

Cf OBMOWCA, [OMOWNIK]